

sagitte sue igne per artem adiuncto eam uersus monasterium sancti Uiti dirigit, que tecto monasterii affixa predictum monasterium incendit. Et sic hoc malum antiquo hoste operante predictum monasterium cum maximo thesauro et plurimis ecclesiis combustum est. Monasterium autem sancti Georgii non solum combustum, sed et funditus euersum fuit.

Dum talia geruntur, rex Chonradus, duce Wladizlao armata manu ei uiam preparante Boemiam intrat. Quod Chonradus audiens ei armata manu parat occurrere, exploratores ad explorandum, eorum quanta sit multitudo et utrum eis possint occurrere, uersus Plzen castrum dirigit. Qui cum usque ad campestria ultra Plzen perueniunt, tantam multitudinem exercituum conspiciunt, quod sole super clipeos eorum deauratos et super loricas eorum et galeas refulgente omnia montana adiacentia resplendere uidebantur. Quod cum domino suo referunt, Conradus exercitus suos ad pugnandum animat, tanquam contra regem Conradum bellaturus, verumtamen tuciori utens consilio in medio noctis silentio de Boemia fugam iniit. Nec mirum! mors etenim in tali articulo uel gladio uel pedibus uitanda est. Ceteri autem eius complices, qua quis potuit, de Boemia fugam iniit et sic desiderati honoris nichil inuenerunt in manibus suis. Rex autem Conradus Wissegrad ueniens cum processione in die sancto pentecostes ¹⁾ honeste suscipitur et honestissime a duce W[ladizlao] et domina Gertrude sua sorore, predicti ducis coniuge, Teuthoniam feliciter reuertitur.

Anno dominice incarnationis MCXLIII dux W[ladizlaus], illate sibi iniurie non inmemor, collectis exercitibus prouinciam Conradi Morauensis, eius respondens meritis, ingreditur, ubi eius exercitus nimiam capientes predam cum his, que deuastare uel secum asportare non poterant, tam eius prouinciam, quam fratris ²⁾ eius Wratislai crudeliter comburunt. Videns autem dux Waldizlaus, quod hoc placeret Boemis, apposuit eisdem flagellis cedere Ottonem. Et sic tota Morauia deuastata cum nimia ³⁾ preda Bohemiam

namířil jej naproti klášteru sv. Víta, kde na střeše uvázl a jmenovaný klášter zapálil. A tak zlo to ďablem spôsobeno, a řečený klášter s nesmírnými poklady a více kostely shořel jest. Klášter však sv. Jiří nejen že jest shořel, ale i do základu byl jest vyvrácen.

Mezi tím, co se toto dalo, přitáhl král Kunrat do Čech, při čemž mu kníže Vladislav s ozbrojenou mocí cestu klestil. Uslyšev to (kníže) Kunrat, strojil se táhnouti s vojskem proti němu a vyslal vyzvědače k hradu Plzenskému, aby vypátrali, mnoho-li je nepřátel a mohl-li by se s nimi setkatí. Když ti přišli až na pláň za Plzeň, uzřeli tak četné voje, že od jejich štítů pozlacených, od jejich brnění a přilbic sluncem osvětlených sousední hory třpytiti se zdály. A když to pánu svému oznámili, dodával Kunrat vojsku svému zmužilosti k boji, stavě se, jakoby proti králi Kunratovi do pole táhnouti chtěl, ale poradiv se s jistším u prostřed ticha nočního dal se na útěk z Čech. Není divu! neb v takovém případě ujdeme smrti buď mečem neb nohama. Ostatní pak jeho souspiklenci utekli z Čech, kam kdo mohl, a tak nedošli z rukou jeho žádné očekávané odměny. A král Kunrat přišed na Vyšehrad byl v svatý den Letnic v průvodu od knížete Vladislava a paní Kedruty, své sestry, manželky řečeného knížete, co nejpočestněji přijat, a vrátil se pak šťastně do Němec.

Léta po vtělení páně MCXLIII kníže Vladislav nejsa nepamětliv urážky sobě učiněné sebral vojsko a chtěje oplatiti Kunratovi Moravskému, jak si byl zasloužil, vtrhl do území jeho, kde jeho voje nesmírnou učinili kořist a spálili ukrutně vše co zkaziti anebo s sebou vzíti nemohli, jak v území Kunratově tak i bratra jeho Vratislava. A když viděl Vladislav, že se to líbí Čechům, umnil si ještě i Otů těmitěž biči zmrskati. A zpusťšív tak celou Moravu vrátil se s nesčíslnou kořistí do Čech a odměnil

¹⁾ Sv. Duchy bylo r. 1142 dne 7 Června. — ²⁾ Vratislav nebyl bratr Kunratův, ale jen bratranec. O příbuzenství tom v. Palackého Děj. nár. Českého, I, 2, str. 341. — ³⁾ Tu v původním rukopisu schází list a musel se text vyplniti z opisů.